

Arrest

nr. 341 054 van 12 februari 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de minister van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 21 januari 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 november 2024 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 december 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. JESSEN, loco advocaat T. MOSKOFIDIS, en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 15 januari 2024 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar vader met Belgische nationaliteit.

1.2. Deze aanvraag leidde op 1 juli 2024 tot een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

1.3. Op 15 juli 2024 dient verzoekster een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van dezelfde referentiepersoon.

1.4. Op 29 november 2024 wordt aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt. De ingediende aanvraag gezinshereniging wordt door middel van deze beslissing niet in overweging genomen. Het beroep dat verzoekster indiende tegen deze beslissing werd verworpen bij arrest van 12 februari 2026 met nr. 341 052.

1.5. Nog op 29 november 2024 legt het bestuur een inreisverbod (bijlage 13sexies) van drie jaar op.

Het betreft de thans bestreden beslissing, die luidt als volgt.

“Aan de Heer die verklaart te heten:

Naam : [S.]

voornaam : [H.]

geboortedatum : [...]1980

geboorteplaats : [...]

nationaliteit : Marokko

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 29.11.2024 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Om de volgende redenen gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:

Betrokkene diende twee keer na elkaar, in uitvoering van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980, een aanvraag gezinshereniging in met haar Belgische vader. Deze aanvraag werd op 15.07.2024 geweigerd omdat de uitkeringen van de referentiepersoon onvoldoende waren en betrokkene dus niet voldeed aan de bestaansmiddelenvereiste van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. Deze beslissing werd op 15.07.2024 aan betrokkene betekend. Dezelfde dag nog, op 15.07.2024, diende betrokkene alweer een aanvraag gezinshereniging in met haar vader. Zij legde daarbij een Marokkaans paspoort voor dat haar op 02.02.2024 was afgegeven door het Marokkaanse consulaat te Antwerpen. Bij haar tweede aanvraag liet betrokkene tot op heden na enig document met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon voor te leggen. Betrokkene maakt ernstig misbruik van de procedure van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. Een aanvraag conform artikel 40ter van de Vreemdelingenwet maakt immers dat betrokkene – in afwachting van de behandeling van de aanvraag – onder attest van immatriculatie wordt geplaatst en dus tijdelijk vermag te verblijven op het grondgebied in afwachting van de beslissing. De 2e aanvraag gezinshereniging van betrokkene dd. 15.07.2024 werd op 29.11.2024 niet inoverweging genomen.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/11 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van haar vader. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Uit het administratieve dossier van betrokkene blijkt dat zij op 14.11.2023 vanwege de Spaanse diplomatieke autoriteiten een visum C ontving met oog op toerisme en dat zij bij haar visumaanvraag verklaarde in Marokko economisch actief te zijn als bediende en zodoende over de nodige bestaansmiddelen te beschikken om op vakantie te gaan naar Spanje.

Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE. Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een inreisverbod betrokkene zou verhinderen met haar in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Marokko. Op 27.08.2024 werd aan betrokkenes broer S.O (OV 8088234) eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod betekend nadat hij maar liefst 11 keer in uitvoering van artikel 40ter van de wet

van 15.12.1980, tevergeefs een aanvraag gezinshereniging indiende in functie van zijn Belgische ouders. Een eventuele schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt uit het administratieve dossier van betrokkene dat een inreisverbod een mogelijke schending van artikel 3 EVRM zou inhouden. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dienen er in het administratieve dossier immers ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig te zijn om aan te nemen dat betrokkene in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. In het administratief dossier van betrokkene is geen sprake van legaal in België verblijvende minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek van betrokkene of zijn gezin.

Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

1.6. Op 24 december 2024 diende verzoekster een derde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van dezelfde referentiepersoon.

1.7. Op 21 januari 2025 diende verzoekster een aanvraag in om een machtiging tot verblijf te verkrijgen op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.8. Verweerder verklaarde deze aanvraag onontvankelijk op 14 juli 2025. Het beroep dat verzoekster indiende tegen deze beslissing werd verworpen bij arrest van 12 februari 2026 met nr. 341 055.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel werpt verzoekster op:

“Schending van artikel 8 van Het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, artikel 17 Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, artikel 27 van de Europese Burgerschapsrichtlijn (2004/38 / EG) iuncto schending van de zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsplicht zoals vervat in artt. 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering Bestuurshandelingen”

Zij betoogt als volgt:

“De Europese Burgerschapsrichtlijn (2004/38 / EG) bepaalt niet dat lidstaten echte "inreisverboden" kunnen opleggen aan burgers van de Unie en hun familieleden. De richtlijn bepaalt alleen dat lidstaten personen die effectief zijn uitgesloten de toegang tot hun grondgebied kunnen ontzeggen op grond van openbare orde of nationale veiligheid binnen een redelijke termijn.

Volgens de Burgerschapsrichtlijn (artikel 27) moeten dergelijke maatregelen altijd in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel. Dit betekent onder meer dat het inreisverbod geschikt moet zijn om het doel te bereiken. Aangezien België deel uitmaakt van een Europese regio zonder binnengrenzen, is het twijfelachtig of het inreisverbod geschikt is om te voorkomen dat Unieburgers of hun familieleden terugkeren naar België.

Aan verzoekster werd evenwel de beslissing betekend: inreisverbod, voor een duur van 3 jaar.

Artikel 17 van bovengenoemde Richtlijn bepaalt uitdrukkelijk als volgt:

‘In geval van afwijzing van een verzoek, intrekking of nietverlenging van een verblijfstitel, alsmede in geval van een verwijderingsmaatregel tegen de gezinshereniger of leden van diens gezin houden de lidstaten terdege rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in de lidstaat, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.’

Volledig ten onrechte krijgt verzoekster de bestreden beslissing betekend.

Het dient benadrukt te worden dat de verwerende partij in de bestreden beslissing niet terdege rekening heeft gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van verzoekster noch duur van haar verblijf in de lidstaat (verzoekster verblijft al enige tijd in België); in dit kader overhandigt zij verschillende documenten om haar integratie in ons land aan te tonen, noch met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met haar land van herkomst.

Verzoekster woont samen met haar Belgische vader. Haar vader is 87 jaar oud. Hij is oud en alleen. Hij heeft zorg nodig. Het is dan ook meer als normaal dat verzoekster bij haar vader verblijft.

In dit kader dient erop gewezen te worden dat verzoekster niet eens gehoord werd door de verwerende partij.

Uit vaststaande rechtspraak volgt dat de verwerende partij verzoekster dient te horen alvorens een voor haar nadelige beslissing te nemen (HvJ 11-12-2014, Boudjlida, C-249/13; HvJ 18-12-2008, Sopropé, C-349/07; HvJ C-32/95, Commissie/Lisrestal; en Mediocurso/Commissie; RvS nr. 146.472, 23 juni 2005; RvS 126.220, 9 december 2003)

De bestreden beslissing stelt wel dat er rekening werd gehouden in de bestreden beslissing met artikel 74/13 van de wet van 15.12.1980, doch er werd geen rekening gehouden in de bestreden beslissing met bovengenoemd artikel 17 van bovengenoemde Richtlijn.

Dat de motivering van de beslissing minstens niet correct is gebeurd.

DVZ dient aldus zijn onderzoek beter te doen en zijn standpunt beter te motiveren.

De bestreden beslissing schendt aldus artikel 8 EVRM, artikel 27 van Richtlijn 2004/38/EG, van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004, iuncto de motiveringsplicht zoals vervat in artikel 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen, alsook het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat de motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook niet correct is. Dat deze motivering een wezenlijk onderdeel uitmaakt van de beslissing, zodat de beslissing dan ook geen enkel antwoord geeft op de wezenlijke problematiek van verzoekster.

De beslissing maakt dan ook een wezenlijke inbreuk uit op de zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsplicht, zoals vervat in artt. 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen van 1991.

Het dient dan ook benadrukt te worden dat deze beslissing als nietig dient beschouwd te worden en dient vernietigd te worden.

Er werd door de Belgische Staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoekster.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.”

2.2. De Raad leest in het verzoekschrift geen uitleg over de wijze waarop artikel 21 VWEU werd geschonden door de bestreden beslissing. Verzoekster kan zich als familielid van een Belgische onderdaan niet dienstig beroepen op artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn vermits deze richtlijn van toepassing is op familieleden van burgers van de Unie en niet van eigen ingezetenen. Bovendien werd deze bepaling ook omgezet in Belgische wetgeving. Verzoekster voert niet aan dat deze bepaling niet correct werd omgezet in het Belgische recht. Zij vermag daarom niet rechtstreeks de schending van deze richtlijn bepaling in te roepen. Dezelfde vaststelling geldt voor het geschonden geachte artikel 17 van de Richtlijn 2003/86/EG, die bovendien van toepassing is op familieleden van derdelanders, hoedanigheid die verzoekster niet heeft.

Deze onderdelen van het middel zijn bijgevolg onontvankelijk.

2.3. De bestreden beslissing is duidelijk gemotiveerd in rechte en in feite. Verzoekster zet niet uiteen waarom de motieven van de bestreden beslissing haar niet toelaten zich erop te verdedigen, wat de voornaamste doelstelling is van de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Een schending van de formele motiveringplicht blijkt niet, te meer daar verzoekster opwerpt dat de motivering van de bestreden beslissing niet correct is. Aangezien ze inhoudelijke kritiek levert op de motieven van de bestreden beslissing, kan ze worden geacht deze te kennen en te begrijpen.

2.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de

beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.5. Voor wat betreft de geschonden geachte zorgvuldigheidsplicht, werpt verzoekster op dat het bestuur geen rekening heeft gehouden met de elementen die staan opgesomd in artikel 17 van de Burgerschapsrichtlijn. Vermits echter verzoekster geen familielid is van een burger van de Unie, kan ze zich niet beroepen op de schending van een bepaling van deze richtlijn, die bovendien werd omgezet in Belgische wetgeving (cf. punt 2.2).

2.6. Verzoekster somt de elementen op die haar zaak kenmerken. Ze woont samen met haar Belgische vader, die is 87 jaar, oud en alleen, hij heeft zorg nodig en verzoekster verblijft bij hem.

2.7. Verzoekster gaat eraan voorbij dat het niet volstaat om een descendente te zijn van een oude Belgische onderdaan om een verblijfsrecht erkend te zien op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Ze moet als meerderjarige aantonen dat ze ten laste is van haar vader en dat deze beschikt over voldoende bestaansmiddelen om te voorzien in zijn onderhoud en dat van verzoekster. Ze is er tot op heden niet in geslaagd te voldoen aan deze voorwaarden, waarop de bestreden beslissing wijst. Verzoekster brengt hiertegen niets in.

2.8. De bestreden beslissing is niet gestopt na deze vaststelling en motiveert in het licht van artikel 8 van het EVRM. Hierbij wordt duidelijk gemotiveerd aangaande de gezinsband van verzoekster met haar vader. Kernpunt hiervan is dat *“[a]ndere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. [...] pas [vallen] onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden”*.

2.9. Verzoekster toont niet in concreto aan dat haar bejaarde vader afhankelijk is van haar, laat staan dat ze zorg draagt voor hem. Verzoekster beweert dit wel, maar brengt hiervan geen begin van bewijs aan.

2.10. Verzoekster werpt op dat ze niet werd gehoord door verweerder alvorens deze de bestreden beslissing trof.

2.11. Verzoekster verwijst naar rechtspraak van het Hof van Justitie over de invulling van het recht om te worden gehoord, dat deel uitmaakt van het Europese beginsel van de rechten van verdediging. Het recht om te worden gehoord maakt ook integraal deel uit van het recht van verdediging dat een algemeen rechtsbeginsel is naar Belgisch recht. De invulling ervan door de rechtspraak van de Raad van State is gelijkaardig aan de invulling van dit recht door het Hof van Justitie. Het recht om te worden gehoord beoogt te verzekeren dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden. Dit beginsel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste de mogelijkheid te bieden individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten. Het is aan de Raad om aan de hand van de specifieke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of de aantasting van het hoorrecht van aard is dat een andere beslissing zou zijn getroffen indien de betrokkene de gelegenheid had gekregen elementen ter rechtvaardiging van zijn standpunt aan te voeren. Om een miskennis van het hoorrecht aan te tonen, dient de verzoekende partij dus aannemelijk te maken dat, indien zij was gehoord, een andere beslissing had kunnen worden genomen (cf. RvS 27 september 2021, nr. 14.593 (c)).

2.12. Verzoekster werd niet gehoord door verweerder alvorens deze de bestreden beslissing trof. Verzoekster maakt echter niet aannemelijk dat, indien ze zou zijn gehoord, het bestuur een andere beslissing zou hebben kunnen genomen. Verzoekster zet vooreerst niet uiteen wat ze bij haar gehoor zou hebben aangebracht. Voor zover moet worden begrepen dat ze zou hebben aangevoerd dat ze zorgt voor haar bejaarde vader ²en dat hij afhankelijk is van haar, kan de Raad niet anders dan besluiten dat ze geen belang heeft bij haar kritiek. Immers ligt tot op heden geen bewijs voor van deze beweringen.

2.13. De Raad komt tot de conclusie dat verzoekster geen schending aantoonde van het recht om te worden gehoord en van de zorgvuldigheidsplicht. Evenmin toont ze aan dat de motivering van de bestreden beslissing niet correct is. Verzoeksters andersluidende overtuiging en theoretische beschouwingen over de motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en het recht om te worden gehoord kunnen niet tot een ander oordeel leiden.

Het enig middel is derhalve, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend zesentwintig door:

M. EKKA, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN M. EKKA